

nuosirdras ir liuksmes žmogus. Atsimetim, kai
pentloje davejė motyloje minius padavenių po
lentą. Jut tai labai liuksmo dovenėlis! Ne vien
tai supranta, tačiau tie, kurie buvo ~~terpi~~
žmogus iš užlixi kupinių sindelių, supranta,
kad tai + pats nuosirdžiausis poketas!

Mebūtė atrodo labai nuelas dalykas.
Bet tik ne tačiau, kadao po penkis večiai nūs
bu labai prie „motiečių“ motyloja, kai ~~at~~
tyloje pasekoje naujasis tenu, ~~atys~~ mirvojimo
laipsis link motylojės žodžių girdi tik vien
aversinių žmogus prisklaido klasikos juokas. Ir
tik tada supranti, kad „mebūtė“ pasikeitė
juokiui. Pasiklausinėjus aplinkui sėdintiems elangams,
supranti už kuo bejeiši“ i pradedi juos būti.
Motyloje žvilgteli keisbei žvilgsniu į tame i
toliam večio penktakį apie keletą vyrų.

Per rausi balbos penktakį iki bendrai supras-
ti, kai reikiu raižti - ā, o kai - e, bet bendra mas
be ūžtingų senčių. Ir kai žvilgi meniuose i
apsiblaužiuoti akinius į motylojį, po to į laik-

rodį, melodendronas, kad pričiaučiai seklysi rodyklės,
po to vėl į motylojį, motylojį pasto keičia juokingas,
bet bu nesupranti ką, nusipirsoni į toliamas
nuojo muelą laup se muelo papelvę...

10.

Senelė

01.03.20

Tik iš prisiminiu, kai vasara mygtakau par
nėčius ~~V~~ Nespiniu, bet šilai sulikdav i senelis su akide.
Kad iš vasara, bet ten vis tiek aprasoję
loupai, pamaja ką tik iškepti fizinius nuo eitini
„meisti“ & blyuorai (beje, labai stumis i puris), „krepiai“
prisidėjus luguams pienas, ant stalo slovi likitė su
braškinis i pieną. Ji nespėja sakinėti po vi
viršuvės sūkuriję. Parek nusimetus, viršuvė - ~~meisti~~ ^{dome} ~~pr~~
viela visame aprūpinojime name. Net i ~~sparnugė~~
~~geliu~~ metu žokint ~~keptuvės~~, iš parukos prisimini-
jusių pudeles atnešius, žantukelius i faktą ~~naud~~
buve pudele, sie nudažta ~~geliu~~. ~~A~~ atsigelė
ant augus žokinės lentulos slėvosi, iš rodos,

tuoj išsokis iš rausvo soldaus komploto. Ir skai-
go meno augu revizijine užtikrėjimais
iš kaučių. Tik dabar ji išėjo iš savo kaučių-
ties. Bet fregtoj vėl ta pati rutina. Vėl
pažeigia kilojimais, vėl bėkimas iš
pandantivų pritraukimais užtikrėja, vėl skonius
pietų mosėdais. Ir savo daug vaikų kose
minutėje parada, kad kada nors, tai
išptelės, ar užtikrėja seruosim klaus
kaučiukas piešas. Tik tai peradžias, vėl
prasmeigia iš pūduo iš sėantių puto.

9.

Babos i vaivekliai

Tikissa beveikis savo plėiskanoto gal-
vo iš pūduo silto gavo.

- Vien babos i vaivekliai... juk pavaresni,
kun sauli!!! Laikas keletis! - išsiaiškė ne laips
jis išsiopščia iš sens čiužinių. Prie jo lėtai

i baikiciui prieina kačiukas.

- Neturiu, neturiu žiendien uoko valgyti... Atleisk,
žmonės maitinpi...

Tarku supratęs vangso žodžius, ką
urbigo tolyu taikydamas balas.

- Kas per oras... ten matytą, vaivekliai
vidury pavarai!!

Nukliauvo vynistis per spartyną sutikdo-
mas tokius pacius, libino uzklausus, ⁵⁷³
seius i jis uaujus džiaugus. Nėgi vejo-
josi, apie siltus užmus, gamojančius užkau-
kėjus, iš ilipo į bent ⁵⁷⁴ balą. Prie-
mainingų išfertęs priekeikė savo užlemtą
gyvenimą, beveikis užkūp užupri u
link niesio...